

๑

ท่ามกลางแสงสีทองอร่ามที่อาบไปทั่วห้องทุ่งกว้างในยาม
อาทิตย์อัสดง ร่างของเจ้าสุนัขพันธุ์ค็อกเกอร์สแปเนียลท่าทางขี้เล่น
ตัวหนึ่งกำลังโลดแล่นอย่างร่าเริง...กระโดดขึ้น...กระโดดลง...กระโดด
ขึ้น...กระโดดลง ขนสีทองปลิวไสวลอยขึ้นเหนือพงหญ้ากลางทุ่งใหญ่
ก่อนจะวูบลงไปแล้วจึงลอยขึ้นมาใหม่...ขึ้น...ลง...ขึ้น...ลง สลับกัน

...ยวบ

...ยวบ

...ยวบ

...เปรี้ยง!

...ฮวบ!

...ไม่มีสัญญาณใดๆว่าร่างสีทองนั้นจะโผล่จากทุ่งหญ้างว้างใหญ่

ข้างหน้าอีก!

บริเวณห้องชั้นล่างของเรือนไม้สักริมแม่น้ำเจ้าพระยา ขณะนี้เต็มไปด้วยสภาพวาดขนาดต่างๆ แขนงตามฝาผนัง ขาดั้งผืนผ้าใบของภาพที่ยังวาดไม่เสร็จวางเกะกะตรงมุมโน้นมุมนี้ ทั้งยังรกไปด้วยอุปกรณ์วาดภาพสีน้ำมัน คิ้วคอกหนของผู้ยืนมองอยู่ชมวดนิตๆ ด้วยความไม่สบอารมณ์ นานมาแล้วห้องนี้เคยเป็นห้องรับประทานอาหาร ประตูปะตูเปิดกว้างออกไปยังระเบียงริมแม่น้ำเจ้าพระยาร่มรื่นแสนสบาย เคยเป็นสถานที่ทำการบ้านและมุมพักผ่อนแสนสุขของเขาในยามเยาว์วัยพร้อมหน้าพ่อแม่

บัดนี้เรือนไม้หลังนี้มีเพียงหญิงชราอาศัยอยู่ชั้นบน ส่วนบริเวณชั้นล่าง น้องชายคนเล็กยึดเป็นที่ทำงานและที่ชุมนุมพรรคพวกจิตรกร-นักศึกษารวมสถาบันมาสังสรรค์เฮฮา กัน จะได้ไกลหูไกลตาผู้หลักผู้ใหญ่ทางตึกใหญ่ด้านหน้าในอาณาบริเวณเดียวกัน

ภาพสุนัขพันธุ์ค็อกเกอร์สแปเนียลขนาดเท่าตัวจริงทำท่าหมอบ แขนงอยู่บนฝาผนัง เท้าทั้งสี่ของมันหนาใหญ่ละม้ายเท้ารูปสลัก สฟิงซ์สมัยอียิปต์โบราณ ใบหูยาวปกคลุมด้วยขนหยิกหนาระสองข้างแก้มราวกับเรือนผมสีทอง เปิดให้เห็นวงหน้ายาว ๆ งามเหมือนหญิงแก่ ดูน่าชื่น แวดตาราเริงของสุนัขในภาพเหมือนกำลังเลียบขึ้นสบตา ด้วยประกายความรักความซื่อสัตย์อย่างถวายชีวิต ขนสีทองพลิวตามความชำนาญของผู้สะบัดปลายพู่กัน พะเยียบพะยาบรับลม ขณะวิ่งเล่นอยู่ในทุ่งหลังบ้าน

กระโดดขึ้น...กระโดดลง...ท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ ยามตะวันคล้อย สะท้อนชนเป็นประกายทองอร่ามไปทั่ว ร่างสีทองลอยขึ้นลง...ยวบ...ยวบ ดวงตาเปล่งประกายความสุขอย่างที่สุด เมื่อเจ้านายมีเวลา ออกมาเล่นด้วยในวันหยุด

ตามปกติมันจะตามขึ้นรถไปส่งที่โรงเรียนทุกวัน ครางอิงๆ เสียงอ่อยๆ ด้วยความเศร้าเมื่อต้องจากกันชั่วระยะเวลาหนึ่ง มองตามร่างของผู้เป็นนายที่เดินลับหายเข้าประตูโรงเรียน ดวงตาละห้อยราวใจจะขาดรอนๆ ตามไปด้วย จากนั้นมันจะติตรรถกลับบ้านมานั่งๆ นอนๆ อย่างเกียจคร้านในบรรยากาศร้อนอบอ้าวและน่าเบื่อหน่ายที่แสนจะไม่เหมาะกับชนิดกายวของมันเลย

รอเวลาบ่ายคล้อย เจ้าตัวแสบจึงค่อยกระปรีกระเป่าขึ้นอีกครั้ง เพราะได้เวลาตามขึ้นรถคันใหญ่ไปโรงเรียน นั่งรอดด้วยความอดทนอยู่ในรถที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ แล้ววินาทีที่ตื่นตื่นที่สุดของทุกวันก็มาถึง เมื่อเสียงออดสัญญาณหมดเวลาเรียนดังขึ้น มันผุดลุกขึ้นยืนบนเบาะหลังรถทันที เพ่งมองผ่านกระจกหน้าต่าง ฝ่าแสงแดดที่ยังคงส่องแสงกล้า กวาดสายตาไปตามกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นในเครื่องบินที่ทยอยเดินบ้างวิ่งบ้างลงจากตึกเรียน

อึ้ง...อึ้ง...อึ้ง กั้นสั้นทางสั้น ทางเป็นพวงของมันไม่ได้ตัดตามความนิยมเหมือนสุนัขพันธุ์เดียวกัน

อึ้ง...อึ้ง...อยู่ไหน...อยู่ไหน

กระโดดขึ้นดูหน้าต่างบานโน้น...หันมาหน้าต่างบานนี้ ทำไมยังไม่มา...ทำไมยังไม่มา

คิดถึงจะตายอยู่แล้ว...อึ้ง...อึ้ง...อึ้ง

“สพิงซ์!”

ทันใดนั้นใบหน้าของคนที่มีน้ตสุดแสนรักโผล่พรวดขึ้นทางหนึ่ง ประตูรถที่เสมือนกำแพงภูผาขวางกั้นแทบถล่มทลายถ้าเป็นไปได้

โอ้ย...คิดถึงเหลือเกิน...คิดถึงใจจะขาด ไม่เห็นหน้ากันตั้งหลายชั่วโมง

จากนั้น การถอดรัดพัดเหวี่ยงต่อสู้กันซูลมุนก็เกิดขึ้น ไม่รับรู้ถึงการเคลื่อนที่อย่างเชื่องช้าของพาหนะท่ามกลางการจรรจาจับคั้ง ยิ่งรถติดเท่าไร ดูเหมือนเจ้าตัวแสบยิ่งมีความสุขที่สุดแต่ผู้เดียวเท่านั้น อยากให้เวลายาวนานออกไปอีก เพราะทันทีที่ถึงบ้าน ยายหอมหนองพี่เลี้ยงตัวดำๆ ต้องออกมายืนเท้าเอว ไล่แ้วดๆ...ไปเลยเจ้าสฟิงซ์อย่ามายุ่งเสนาหน้า พอแล้วแก ตอนนี้อยู่คนเดียวต้องไปอาบน้ำ...กินข้าว...ดูทีวี...ทำการบ้าน...โน่นนี่...นี่นั่น...แฉ็ด...แฉ็ด...แฉ็ด จนอยากจะจับให้สักทีจริงๆ

อ๊ย! น่าเบื่อหน่ายกิจกรรมของพวกมนุษย์ แถมตอนนี้ยายตัวดำดูจะวุ่นวายหนักขึ้น ถึงขนาดมาควบคุมมันด้วยการสั่งเด็กคนงานให้แต่อาหารจืดจืดไม่มีรสชาติ คอยห้ามพวกคุณหนูตัวเล็กๆให้ขนมมันอีก คุณผู้หญิงที่เคยใจดีให้ขนมเค้กกินประจำ ก็พลอยเห็นดีเห็นงามตามยายตัวดำไปด้วย ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าใครๆเป็นอะไรไปหมดถึงพากันใจจืดใจดำ แถมยายตัวดำยังแจ้ก็เจ้าการเตือนคนขับรถให้พามันไปคลินิกหมอหมาเกือบทุกวัน ฉีดน้ำเกลือเข้าหลังขนสีทองของมันจนวมตุ่ยเหมือนแบกส้มอยู่ มันจำยอมขึ้นรถไปด้วยทุกวัน เพราะหลังจากนั้นจะได้ไปออร์บเจ้านายสุดรักที่โรงเรียน แม้หลังๆดูจะไม่ค่อยเล่นสนุกกับมันนัก สนใจแต่จะคุยกับคนรถ แม้เรื่องที่คุยก็มักจะเกี่ยวกับมันโดยตรง มันลัมฟ์สลับรู้ถึงมือหนักๆที่ลูบหัวอยู่ตลอดเวลา บางครั้งก็ก้มลงกอดมันแรงๆ เท่านั้นที่พอใจแล้วเมื่อได้ฟังพาบอยู่บนตัก ตาปรีอ รับไอยเียนจากเครื่องปรับอากาศ

หญิงสาวรีบถอยหลังเข้ามามุมหนึ่งของห้อง เจตนาให้ขาตั้งผ้าใบที่วาดรูปค้างอยู่บังร่างเธอไว้ เมื่อได้ยินเสียงคนเดินลงบันไดมาจากชั้นบนของบ้านริมน้ำเจ้าพระยาหลังนี้ หวังว่าเขาจะเดินออกไปยังตึกด้านหน้า แต่ดูเหมือนคำภาวนาของเธอจะไร้ผล เพราะเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา รีบคว้าพู่กันมาถือไว้ในมือ ทำที่วาดรูป ถ้าเจ้าของฝีเท้าเดินมาทางนี้

เธอเป็นหนึ่งในจิตรกรที่มากับพรรคพวกจากมหาวิทยาลัย มาทำกิจกรรมร่วมกันในการเตรียมจัดนิทรรศการแสดงผลงานวาดของคณะหารายได้เพื่อการกุศล ขณะนี้พวกเพื่อนๆ ตามลูกชายคนเล็กของเจ้าของบ้านไปยังตึกใหญ่ เพื่อถือโอกาสชมนิเวศสถานของผู้มีบุญหนัก-ศักดิ์ใหญ่ของประเทศ แต่เธอสนใจจะนั่งดูเรือล่องในแม่น้ำหน้าเรือนหลังนี้มากกว่า

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งโพล่หน้าเข้ามา แต่ไม่ได้มองมาทางเธอ ดูเหมือนสายตาสายจะพุ่งความสนใจไปที่ภาพวาดสุนัขขนสีทองขนาดเท่าตัวจริง เธอมองเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจนผ่านช่องขาตั้งผ้าใบที่ใช้กำบังอยู่ เคราเขียวจัดขับสี่ล้อขาวอมชมพูคล้ายคนตะวันตก หากสีผมและดวงตากลับดำขลับ เขาเดินเข้าไปยืนอยู่หน้ารูปวาดสุนัขเยื้องกับมุมที่เธอยืนอยู่ ทำให้ใบหน้าคมเข้มอยู่ระดับสายตาเธอพอดี หญิงสาวเพ่งมองใบหน้านั้นอย่างลึมตัว ความละเอียดอ่อนในความเป็นศิลปินทำให้สังเกตเห็นอารมณ์ของความสูญเสีย ความเจ็บปวดเปล่งประกายฉายชัดอยู่ในแววตาคมเข้มคู่นั้น!

เขายกมือชี้ขึ้นวางตรงตำแหน่งหัวสุนัข ลากนิ้วมือเบาๆ ไปตามเส้นขนสีทองเงางามเหมือนจริง อ่อนโยนเหมือนกำลังระลึกถึงความหลัง หญิงสาวขยับเข้าใกล้ช่องขาตั้ง จ้องตาไม่กะพริบด้วยความประทับใจ

ไปยังใบหน้าที่แสดงอารมณ์ที่มืดดำแสนเศร้าเบื้องหน้า

ช่างเป็นใบหน้าที่มนุษย์ที่ถ่ายทอดอารมณ์ของความสุขเสียอย่างลึกซึ้ง ก่อให้เกิดความรู้สึกที่แอบดูเกิดความรู้สึกอยากถ่ายทอดภาพนั้นลงบนผืนผ้าใบอย่างรุนแรง เพ่งมองดวงหน้านั้นเขม็ง พยายามจดจำเค้าโครงหน้าและอารมณ์ของชายหนุ่ม

‘แกนี่มันเหยิ่มเหยื่อเกินไปนะ!’ เสียงของผู้เป็นพ่อยังคงก้องอยู่ในสมอง เหมือนเพิ่งผ่านไปเมื่อวานนี้เอง

‘อายุแค่นี้ก็ล้าตัดสินใจแบบนี้ โตกว่านี้ใจแก่จะขนาดไหน...ฮี้! เจ้าวิทย์ มันไม่สบาย เราก็รักษามันสิ ถึงจะไม่หายก็น่าจะปล่อยให้มันตายไปเองสบายๆ’

....ตายไปเองสบายๆ...

สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นยิ้มเยาะ

หญิงสาวเพ่งมองอย่างลึมตัว ลืมระวังปลายแขนเสื้อ จนไปปิดพู่กันที่วางเกะกะอยู่แถวนั้นตกลงพื้น

...แก๊ก!...

ใบหน้าที่ขาวจัดหันขวับทันที ดวงตาดำล้าลึกเมื่อครู่แปรเปลี่ยนรวดเร็ว ปรากฏประกายแข็งกร้าวเย็นเยือก จ้องมองดวงหน้าที่มีสีผิวแปลกตา ดวงตาสีแจ่มล้อมรอบด้วยขนตาบางยาวอนเสริมให้ดวงตาเบิกโตคู่นั้นดูใหญ่ขึ้น

แววตาของเขาช่างมีพลังกล้าอย่างที่สุด เหมือนมีแววแห่งความโหดร้ายและเยือกเย็นคลุกเคล้าสนิทเป็นเนื้อเดียวกัน ราวกับสามารถจะสั่งให้ใครเป็นหรือตายได้อย่างไร้ความรู้สึก

หญิงสาวตัวลั่น หน้าซีดจนเห็นได้ชัด ริมฝีปากบางที่เผยอขึ้น

สั้นนิดๆ รู้สึกเจ็บหน้าอกจนต้องยกมือขึ้นกุมไว้

“พีวีย์!”

เสียงสวรรค์ดังขึ้นตรงหน้าประตูห้อง บรรดาเพื่อนๆ หยอยเดินกันกลับเข้ามา คนเดินนำหน้ากลุ่มเอ่ยทักผู้อยู่ในห้องพร้อมยกมือขึ้นไหว แล้วหันไปแนะนำพรรคพวกที่เดินตามมา หญิงสาวสีผิวแปลกตารีบเดินเข้ากลุ่มทันที

“เฮ้ย!...พวกเรา นี่พีวีย์ พี่ชายคนโตของเรา”

เด็กหนุ่มสาวทั้งหมดต่างยกมือไหว้ เขาพยักหน้ารับ แอปไม่มีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้า โดยเฉพาะเมื่อมองปราดไปยังใบหน้าเนียนที่ดูเหมือนเจ้าตัวพยายามหลบซ่อนหน้าอยู่ในทรงผมแสกกลาง เส้นผมสีน้ำตาลวาระยับเข้ากับสีผิวดูมีน้ำหนักริมสลาย ทั้งตัวลงปกคลุมสองข้างแก้ม ทำให้เห็นแค่ปลายจมูกแหลมรับกับขอบปากขึ้นสันชัดเจน ดวงตาหลุบต่ำ ไม่ประสานสายตากับเขา

“ไม่ค่อยได้เจอพีวีย์เลยครับ คุณแม่บ่นจนทุกคนต้องเผ่นกันหมด เหลือแต่คุณพ่อ เผ่นไม่ได้” น้องชายเล่าด้วยเสียงหัวเราะ

“กำลังจะเข้าไปหาคุณแม่ พอดีรถผ่านมาทางนี้ เลยเข้าทางประตูหลัง ซี่เกียจอ้อมไปติดรถบนถนนใหญ่อีก ได้ขึ้นไปกราบคุณยายโรยด้วย นานแล้วไม่ได้เข้ามาเยี่ยมท่าน ถ้ามาทางด้านหน้าก็ไม่ได้ถูกซ์ลุยเข้ามาถึงเรือนี่สักที วิกำลังมีกิจกรรมอะไรกันหรือ” เสียงทุ้มมีแววเด็ดขาด ลักษณะการพูดห้วนๆ เหมือนคนมีอำนาจ

“ครับ จะจัดนิทรรศการหารายได้เพื่อการกุศล เราเลยนัดมาเจอกัน”

พี่ชายพยักหน้ารับรู้

“เงินพี่ไปก่อนละ คุณพ่ออยู่หรือเปล่า” เขาทถามน้องชาย “ไม่ให้

ความสนใจคนอื่นเลย

“ไม่อยู่ครับ”

“ดี...จะได้คุยกับคุณแม่สบายๆ”

พูดหัวนๆเหมือนบ่น ก่อนเดินจากไป รัปไหว้หนุ่มสาวแถวนั้น พอเป็นพิธี เกือบไม่ได้มองเสียด้วยซ้ำ

“เนียเหรวี คนที่หนังสือพิมพ์ชอบพูดถึง ตัวจริงหล่อกว่าในรูปนะ แต่ขี้เต๊ะซะมัด” สาวในกลุ่มสนใจ

“พี่วิทย์เป็นนั่นเอง อย่าไปถือสาเลย กับน้องๆก็ดู ยิ่งกับคุณพ่อพูดกันไม่เข้าหูเลย”

“ท่าทางจะรักแม่ คุณแม่วิน่ารักออก” เพื่อนสาวออกความเห็น

“ฮือ...รักมาก แต่กับคุณพ่อคุยกันไม่ได้ ต่างคนต่างเอะอะ”

“คุณพ่อก็น่าจะเอะอะหรอก มีลูกผู้ชายตั้งหลายคน มีผู้หญิงคนเดียวเองใช่ไหม”

“ใช่...บ้านนี้มีพี่ภาก็ดาวอยู่คนเดียว นอกนั้นผู้ชายทั้งหมด พี่วิทย์ พี่พฤษ์ พี่ภัทร แล้วก็เรา”

“พี่เอ็งทำอะไรชอบดูถูกคน” เพื่อนชายวิจารณ์

“ไม่หรอก ทำเขาเป็นยังงั้นเอง เพราะมีลูกน้องเยอะ ลังลูกน้องมาก เลยเคยตัวมาแต่เล็กแล้ว สมัยเด็กๆอยู่โรงเรียนเดียวกัน อ้าวพลอยใหญ่โตไปด้วย ไม่มีใครกล้ารังแก พี่วิทย์เป็นหัวโจกเลยละ มีลูกน้องเยอะแยะ พวกครูก็ไม่ค่อยกล้าเพราะเกรงใจคุณพ่อ เวลาอยู่บ้านก็มีแต่ห้องๆ ไม่มีใครกล้าหือ แถมยังมีลูกคนใช้เป็นลูกไล่อีก เรียกว่าอยู่ที่ไหน เขาต้องเป็นเจ้าพ่อ”

“มิน่า เดียวนี้หนังสือพิมพ์เลยยกให้เป็นเจ้าพ่อ”

“ก็นั่นละ เรื่องใหญ่ที่คุณพ่อไม่ชอบ ยิ่งคุณแม่เป็นห่วง คุณพ่อ

ยิ่งโมโห”

“เหตุดีออก ไม่เห็นเป็นไรเลย”

“คุณแม่กลัวจะไปสร้างศัตรู แล้วจะเป็นอันตรายนะสิ”

“แล้วนั่นรูปหมาของใครหรือ เมื่อกี้เห็นพี่ชายวิมายืนดูอยู่ตั้งนาน”

เสียงใส ๆ ถาม

“อ้อ...สฟิงซ์ หมาของพี่วิทย์ ตายไปนานแล้ว ตั้งแต่วัยยังเล็ก ๆ เลย แต่จำมันได้แม่น ถึงวาดรูปมันได้ แสนรู้มากเลย ติดพี่วิทย์มาก บางทีใคร ๆ เผลอ พี่วิทย์ชอบแอบเอามันขึ้นมาอนด้วย แต่ก่อนมัน ต้องติตรดไปส่งไปรับนายที่โรงเรียนทุกวัน ตอนหลังมันตาย พี่วิทย์เลยไม่ยอมให้รถไปรับส่งที่โรงเรียนอีก ไปเองกลับเอง ถึงได้เหลวไหล เทียวเตรกับเพื่อนฝูง เพื่อนเขาเยอะเลยเรียนไม่จบ จะส่งไปเมืองนอก ก็ไม่ยอมไป นอกจากไปเที่ยว พรรคพวกที่เมืองไทยเยอะมาก มีทุกระดับเลย ถึงได้กลายเป็นเจ้าพ่ออยู่นี่ไง”

“เป็นอันว่าชะตาชีวิตถูกลิขิตให้เปลี่ยนไปเพราะหมาน้อยธรรมดา”
มีคนที่ช่วยสรุป

“ถ้าจะคิดอย่างนั้นละก็ ต้องบอกว่าเพราะเขาลิขิตชะตาตัวเองมากกว่า เพราะเขาเป็นคนยิงมันเอง”

“อะไรนะ! ทำไม่ล่ะ” เสียงถามสั้น

“มันไม่สบาย เป็นโรคไต กินอะไรก็ไม่ได้ ต้องกินแต่อาหารหมาที่เป็นโรคนี้ เพราะไตไม่ค่อยทำงานแล้ว ถ้ากินอาหารอื่นมันจะอึดอัดเพราะไม่ย่อย ต้องไปหาหมอฉีดย้ำเกลือใต้ผิวหนังทุกวัน มันจะได้มีกำลัง มันก็แข็งแรง ชี้เล่นนะ ดูเหมือนหมาธรรมดา ไม่ได้เจ็บป่วยอะไร แต่หมอบอกว่าอยู่ได้ไม่นาน ถ้าออกอาการเมื่อไรไม่นานมันก็จะตาย พี่วิทย์ถึงยิงมันเองกับมือ...แน่ไหม”

“โหดจัง ตอนนั้นพี่นายก็คงอายุไม่เท่าไร”

“อย่างวัยรุ่น คุณพ่อโกรธแทบตาย พวกน้องๆ ร้องไห้กันใหญ่ พี่ภาไม่ยอมกินข้าวกินปลาเลย”

“นั่นสิ เป็นเราก็รับไม่ไหวเหมือนกัน ทำไม ปล่อยให้ห่มันตายเองไม่ได้หรือ ต้องไปตัดสินใจชีวิตมันด้วย”

“มันตายไม่รู้ตัวหรอก เขาให้มันกินมันเล่นเต็มที่ พอมันเพลิน เขาก็กดเปรี้ยงเดียวจอด เขายิงปืนแม่นอยู่แล้ว รุ่งขึ้นสั่งไม่ให้รถไปรับไปส่งโรงเรียนอีก เลยถึงโรงเรียนมั่งไม่ถึงมั่ง และทะเลสาบสกปรกสกปรกกับพรรคพวกไปเรื่อย ไม่รู้ว่าแผนของเขาหรือเปล่านะที่หาเหตุยิงหมา เขาเป็นคนวางแผนเก่งขั้นเสธ.เลยละ คุณพ่อไม่ค่อยไว้ใจ กลัวจะหลงกลพี่วิทย์ พุดกันไม่กี่คำก็ได้เรื่องแล้ว”

ทั้งคนฟังและคนเล่าดูเหมือนจะกลางแคลงใจในการตัดสินใจของเขาคนนั้น มีเพียงคนหนึ่งที่ส่ายหน้าช้าๆ คิ้วขมวดมุ่น

...ทำให้อ่อนโยนยามลูบไล้ไปตามลำตัวของมัน...แววตาแสนเศร้า!